

Uro vil lægge Mærke til. — Og i en ledende Artikel i samme Blad i Nummeret for 8. Februar om de tyske Socialdemokrater og Grænsen uddybes disse Betragtninger yderligere paa en Maade, som jeg for mit Vedkommende kun kan give min ganske uforbeholdne Tilslutning.

Det kan jo ikke være anderledes, end at saa udæskende Udtalelser som de, der er faldet her fra preussisk Side, er nødt til ude i Europa at vække betydelig Opmærksomhed. Naar man fra tysk Side gaar over Gærdet, hvor det er lavest, naar man fra tysk Side vender sig i saa voldsomme Vendinger imod vort Land, hvis fredelige Hensigter er aabenlyse for alle og enhver, imod vort Land, i hvilket alle politiske Partier er enige om at ønske at leve i et godt og fredeligt Naboforhold til vort store Nabofolk mod Syd, saa spørger man sig selv: Hvorledes er Stemningen da i Tyskland overfor andre Lande og overfor de andre territorial-politiske Forandringer, som den nye Ordning i Europa har skabt? Det er ikke undgaaet den almindelige Opmærksomhed, at svenske Blade i stigende Grad har taget til Orde imod den Aand, der synes stedse stærkere at præge Nutidens Tyskland, og med ganske særlig Opmærksomhed vil man have læst den ledende Artikel, som fandtes i det franske Organ „Le Temps“, der som bekendt staar det franske Udenrigsministerium nær, i Nummeret for 9. Februar i Aar. Denne Artikel er en Undersøgelse af det tyske Folks øjeblikkelige Mentalitet, netop paa Baggrund af den Drøftelse, der har været ført i den preussiske Landdag, og det understreges heri meget stærkt, at den preussiske socialdemokratiske Statsminister, Hr. Braun, saa bestemt har taget Afstand fra den moralske Anerkendelse af den nuværende Grænse. Det hedder i den paagældende Artikel — jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse tillade mig at oversætte lidt deraf: „Saaledes udtrykker altsaa den socialdemokratiske Chef for den preussiske Regering sig, naar det drejer sig om en Grænse, der skiller Tyskland fra et neutralt Land, og som er blevet fastsat i Henhold til en Folkeafstemning, det vil sige i Henhold til selve den Metode, som Bismarck havde forpligtet sig til at bringe til Anvendelse overfor Slesvig efter Slaget ved Sadowa, og denne Folkeafstemning i Slesvig har oven i Købet fundet Sted under Forsæde af en engelsk Diplomat.“

Man spørger uvilkaarligt sig selv, hvilke Interesser Tyskland virkelig mener at kunne fremme gennem en saa udæskende Holdning som den, der præger Udtalelserne i den

preussiske Landdag. Man spørger sig selv, hvorledes det er muligt, at man just kan vælge et Tidspunkt som det nuværende til at fremsætte saa voldsomme Udtalelser som dem, der her er Tale om, at man kan gøre det paa et Tidspunkt, da man stod umiddelbart foran en Arbejder-Regerings Overtagelse af Magten i England, paa et Tidspunkt, da Reparationskommisionens to sagkyndige Komiteer begav sig til Berlin, paa et Tidspunkt, da der ogsaa i Frankrig synes at kunne spores en vis Tilnærmelse til det tyske Rige og Villighed til en endelig Ordning af det Spørgsmaal, som hviler saa tungt paa hele Europa, paa et Tidspunkt, da der fra de nordamerikanske Fristaters Side spores en stigende Villie til at genrejse det økonomisk saa håardt ramte Europa, paa et Tidspunkt, da en saa initiativrig Politiker som den czekoslovakiske Udenrigsminister Dr. Benesh staar i det czekoslovakiske Kammer og holder en Tale om Nødvendigheden af at genrejse Central-europa, Nødvendigheden af at skabe Tilnærmelse mellem Frankrig og Tyskland og derigennem mellem Frankrig og Storbritannien — man spørger sig selv: Hvorledes er det muligt, at man just paa et saadant Tidspunkt fremsætter Udtalelser som dem, der her er Tale om? At Tyskland derved ikke kan siges at handle i egen Interesse, skulde synes indlysende for alle, der vil en fredelig Udvikling af de internationale Forhold, ikke mindst i Europa. Og naar derfor den socialdemokratiske Indenrigsminister, Hr. Severing, i Landdagsdebatten advarede mod at kaste alt for mange Vinduesrunder ind, er denne Advarsel meget vel forstaaelig; thi det er uundgaaeligt, at disse Drøftelser i den preussiske Landdag har gjort et ikke ringe Indtryk i vort Land, og dette saa meget mere, som Budskabet om Drøftelserne i den preussiske Landdag just naaede hertil paa samme Tid, som man skred til at aabne en Udstilling her i København, som for alle, der har Sans for tysk Kultur og Forstaaelse for de dybe Værdier, den rummer, nemlig den nu afsluttede Goethe-Udstilling, har været af den største Interesse. Det kunde synes som en Skæbnens Ironi, at Tonerne fra den preussiske Landdags Forhandlinger just skulde skurre i danske Øren den Dag; for det var, som om man her stillede Ansigt til Ansigt med Tonerne fra det fordums Preussen, just som man glædede sig til at stilles overfor Minderne om en af de største og ædleste Aander, som Tyskland har frembragt, overfor en af disse store og ædle Aander, der har virket saa stærkt og saa dybt ind ogsaa paa nor-